

[Anne Grete Holmsgård]

kvarter i et eller andet yderområde, ingen er interesseret i at blive genhuset i, men bestemmelsen kan faktisk også bruges til at udelukke bestemte kvarterer, hvor man slet ikke er interesseret i at have de folk, som bliver genhuset, f. eks. kvarterer, som man synes skal være forbeholdt den lidt bedre stillede befolkningsgruppe. Man kan faktisk, sådan som forslaget er formuleret, undlade at genhuse folk fra saneringskvartererne i disse områder.

Jeg synes også, det er underligt, at man foreslår en afsvækkelse, når man oven i købet i byfornyelsesloven har indført en efter min mening udmærket regel om, at der er 2 års fortrydelsesret med hensyn til genhusning, altså at man kan ønske at få genhusning igen i løbet af en 2 års periode. Så vidt jeg kan se, må det da øge behovet for genhusningslejligheder.

En lang række af de ændringer, der er foreslået i saneringsloven, er reelle forbedringer, men der er også nogle problemer i dem.

Ved at sløjfe den procedure, der er for omdannelse til private andelsboligforeninger i saneringsloven, og i stedet for indføre byfornyelseslovens bestemmelser, får man efter min mening en bedre sikring af lejerne, fordi byfornyelsesloven præciserer, at der skal være foretaget genudlejning, inden man begynder omdannelse til privat andelsboligforening.

Derimod kan jeg overhovedet ikke se noget argument for, at de almennyttige andelsboligforeninger ikke skal omfattes af denne ændring af byfornyelsesloven. Det eneste argument, der bliver ridset op i bemærkningerne, er, at man ikke ønsker en økonomisk belastning af de offentlige finanser. Det synes jeg mildt sagt er det tyndeste argument, jeg har hørt i lang tid. Det, det drejer sig om, er, at disse ejendomme under alle omstændigheder får offentlig støtte. Det, det derefter drejer sig om, hvis de bliver omdannet til private andelsboligforeninger, er, at lejerne selv skal komme med 20 pct. i kontant indskud. Hvis de bliver omdannet til almennyttige andelsboligforeninger, skal de kun komme med 2 pct. Det er en forskel på 18 pct. Oven i købet kan de lejere, der ønsker dem omdannet til private andelsboligforeninger, få skattefordelene, hvis de optager et lån til det kontante indskud.

Det vil sige, at vi i hvert tilfælde er nede på en forskel på 9 pct. Den forskel kan under ingen omstændigheder belaste statsfinanserne, slet ikke med den hastighed, der har været – eller manglende hastighed – i saneringsaktiviteterne igennem de sidste år, hvilket formentlig vil fortsætte. Man skal simpelt hen sanere hele det indre København og alle yderkvartererne med, før det overhovedet får nogen som helst betydning i form af belastning af statsfinanserne. Jeg betragter det virkelig som et fordækt argument for en ideologisk holdning. Man ønsker ikke denne regel med ind i saneringsloven, fordi man ved, at saneringsloven i hvert tilfælde i Københavns kommune formentlig vil komme til at fungere de næste par år, indtil man i kommunen er tvunget til at anvende byfornyelseslovens bestemmelser.

Jeg finder det desuden underligt, når man i bemærkningerne argumenterer med, at ændringerne skal gøre overgangen fra saneringsloven til byfornyelsesloven mere smidig, og de skal mindske ulighederne, hedder det i bemærkningerne, mellem de 2 love. Alligevel har man ikke lavet et forslag om lejerne indflydelse på byfornyelsen og boligforbedringen – hvis det virkelig er de formål, man ønsker at fremme. Det ville have været meget logisk, hvis man havde foreslået en ændring af saneringsloven, der betød, at lejerne kunne få gavn af den vetoet, der ligger i byfornyelsesloven. Det har man altså ikke gjort, og jeg vil egentlig gerne have nogle argumenter for, at man ikke har foreslået den forbedring, når man i øvrigt har foreslået en lang, lang række ændringer i loven, som den ser ud i dag.

Jeg har tidligere sagt, at genhusningsbestemmelserne finder jeg er en forbedring i forhold til den nuværende saneringslov. Dog finder jeg det fuldstændig urimeligt, at man også på dette område laver undtagelsesbestemmelser og åbner mulighed for at udelade bestemte kvarterer med hensyn til de private udlejeres pligt til at stille lejligheder til rådighed. Hvis problemet reelt er, at udlejerne ikke gør det, så mener jeg, at det må løses på en anden måde, nemlig ved, at man igen får en central boliganvisning, i hvert tilfælde i de store byer, og pålægger udlejerne at anmelde deres ledige lejligheder til denne anvisning.